RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 238.503 van 13 juni 2017
in de zaak A. 213.351/X-15.904.

In zake : 1. Denis TAERWE
2. Wim ROBBERECHTS
3. Filip MONDELAERS
4. Dennis DUIVENBODE
5. de NV WIM ROBBERECHTS & Co
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD BRUSSEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Manuela Von Keugelgen en Martin Bassem
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 149/20
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de NV BAM ASPHALT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Roggen
kantoor houdend te 3530 Houthalen
Greenville – Centrum Zuid 1111
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van “de stedenbouwkundige vergunning van 22 mei 2014 zoals verleend door het college van burgemeester en schepenen van verwerende partij aan nv Bam Asphalt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 235.153 van 21 juni 2016 wordt het debat heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat belast met een aanvullend onderzoek.

Auditeur An Van den broeck heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2017.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karin Lieckens, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Tine Bauwens, die *loco* advocaat Manuela Von Keulegem verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jannick Poets, die *loco* advocaat Jan Roggen verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt verwezen naar de feitenuiteenzetting in het arrest nr. 229.029 van 4 november 2014.

4. De milieuvergunning voor de asfaltcentrale van de tussenkomende partij werd toegekend bij besluit van 5 februari 2015 van de Brusselse Hoofdstedelijke regering. Dit besluit wordt door verzoekers met een annulatieberoep bij de Raad van State bestreden (zaak gekend onder A. 215.614/VII-39.374).

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekers leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 6.1 en 6.4 van het Gewestelijk Bestemmingsplan (hierna: GBP), van de artikelen 143 en 190 van het Brussels Wetboek van Ruimtelijke Ordening (hierna: BWRO), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet), en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het materiële- en formelemotiveringsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren aan dat de exploitatie van de asfaltcentrale ten onrechte en zonder afdoende motivering gekwalificeerd wordt als een watergebonden activiteit overeenkomstig de artikelen 6.1 en 6.4 GBP, daarbij uitgaande van onjuiste feitelijke gegevens.

Zij betogen dat het buiten kijf staat dat de regelgever de gebieden die worden voorbehouden voor activiteiten die verband houden met de

waterweg wenst ingevuld te zien met ondernemingen die “op substantiële wijze” gebruik maken van het kanaal Brussel-Charleroi (hierna: het kanaal) om alzo het vrachtvervoer over de weg drastisch te verminderen. Zij stellen dat het gebruikelijk is dat in een concessieovereenkomst krachtens dewelke een onderneming percelen in een gebied bestemd voor watergebonden activiteiten in concessie ontvangt, verplichtingen inzake het gebruik van de waterweg door de concessiegever aan de concessiehouder worden opgelegd en dat de vergunningverlenende overheid gerechtigd is om in de voorwaarden van een stedenbouwkundige vergunning of in een milieuvergunning verplichtingen inzake het gebruik van de waterweg op te leggen aan een onderneming die gevestigd is in een gebied voor watergebonden activiteiten.

Verzoekers menen dat de verwerende partij geenszins als een zorgvuldig bestuur heeft gehandeld, aangezien zij een volledig verkeerde invulling geeft aan het begrip “watergebonden activiteit” door zich te baseren op een onvolledig administratief dossier en tevens onvoldoende waarborgen in de stedenbouwkundige vergunning in te bouwen opdat de asfaltcentrale effectief de waterweg zal gebruiken. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op een effectenverslag dat niet beantwoordt aan de voorwaarden vermeld in artikel 143 BWRO en dat substantiële lacunes en onjuistheden inhoudt betreffende het beweerde gebruik van het kanaal. Minstens was de vergunningverlenende overheid niet afdoende geïnformeerd.

Verzoekers achten de toelichting van de aanvrager in de begeleidende nota inzake de beweerde verbondenheid van de asfaltcentrale met het kanaal ontoereikend om de verenigbaarheid aan te tonen met de planologische bestemming van de percelen. Zij wijzen er op dat de overeenkomst met de Haven van Brussel niet bij de aanvraag is gevoegd, niet voorkomt in het administratief dossier en aan het openbaar onderzoek werd onttrokken, en dat slechts in het effectenverslag verdere toelichting wordt verschaft inzake de vermeende watergebonden karakteristiek van de asfaltcentrale. Hierbij merken zij op dat het cijfer van 66,5 vrachtwagentrajecten per dag in schril contrast staat met het cijfer van twee schepen per week.

Uit het effectenverslag blijkt verder dat de tussenkomende partij gedurende de eerste drie jaren van de productie niet gehouden zal zijn om gebruik te maken van de waterweg, zodat de asfaltcentrale gedurende de eerste drie productiejaren dan ook geen watergebonden onderneming is. Vervolgens zal de asfaltcentrale jaarlijks maar minimum 130.000 ton materialen noodzakelijk voor de exploitatie van de productie-eenheid moeten aanleveren, hetgeen overeenstemt met twee binnenschepen per week. In dit verband stellen verzoekers dat het niet uitgesloten is dat de vooropgestelde productie veel hoger zal liggen dan 1000 ton asfalt per dag. Zij berekenen dat de jaarproductie kan stijgen tot ongeveer 440.000 ton, meer dan het dubbele van de verwerkingscapaciteit die gebruikt werd als uitgangspunt in het effectenverslag voor de beoordeling van onder meer de vrachtwagens die zullen worden ingeschakeld voor het transport van het asfalt. Het transport van de grondstoffen dat met binnenschepen zal gebeuren, valt dan volledig in het niets ten aanzien van het overwegend gebruik van vrachtwagens die een bijkomende belasting betekenen voor de reeds oververzadigde omringende verkeerswegen.

Volgens verzoekers wordt in het advies van de overlegcommissie niet gerept over de problematiek van het niet watergebonden karakter van de asfaltcentrale. Op de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften die hierop wezen, werd niet geantwoord. Ook het advies van het college van burgemeester en schepenen houdt geen enkele motivering in aangaande de verenigbaarheid van de asfaltcentrale met de bestemming van het gebied en de stedenbouwkundige vergunning vermeldt niet dat de asfaltcentrale gelegen is een gebied voor havenactiviteiten en vervoer van het GBP waar als voorwaarde geldt dat de percelen bij voorrang bestemd zijn voor “activiteiten die verband houden met de waterweg” overeenkomstig artikel 6.4 GBP.

De verwerende partij heeft aldus niet nagegaan of zij op gemotiveerde wijze kon besluiten of de asfaltcentrale op substantiële wijze gebruik zal maken van het kanaal. Nochtans maakt deze evaluatie een essentieel element uit bij de beoordeling of de asfaltcentrale wel degelijk thuishoort in een

gebied dat bij voorrang moet worden voorbehouden voor activiteiten die verband houden met de waterweg.

6.1. In hun memorie van wederantwoord betwisten verzoekers de stelling van de tussenkomende partij dat de ingediende bezwaren geen betrekking zouden hebben op de stedenbouwkundige aspecten van de asfaltcentrale.

Daarnaast benadrukken verzoekers dat de voorwaarden betreffende het gebruik van het kanaal in de concessieovereenkomsten kunnen worden teruggevonden. Deze overeenkomsten werden aan het openbaar onderzoek onttrokken, terwijl dit een essentieel document uitmaakt van het administratief dossier.

De concessieovereenkomst voor openbare werken tussen de Haven van Brussel en de tijdelijke vereniging Katoen Natie - Ondernemingen Jan De Nul - Envisan, alsook de beheersovereenkomst tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Haven van Brussel werden niet bij het administratief dossier gevoegd, zodat verzoekers in de onmogelijkheid zijn om na te gaan of de concessieovereenkomst tussen de tussenkomende partij en de tijdelijke vereniging Katoen Natie - Ondernemingen Jan De Nul - Envisan in overeenstemming is met bovenvermelde overeenkomsten. Dit is evenwel essentieel omdat het de Haven van Brussel is die als oorspronkelijke concessiehouder het toezicht zal houden op het gebruik van de waterweg door de tussenkomende partij en desgevallend sanctionerend zal optreden. Verzoekers stellen “bijzondere twijfels” te hebben over de rechtsgeldigheid van deze concessieovereenkomsten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een openbare aanbesteding. Verder wijzen verzoekers op artikel 10 “Gebruik van de waterweg”, dat het gebruik van het kanaal tot het minimum herleidt tijdens de eerste productiejaren. Daar bovenop zal de Haven van Brussel enkel sanctionerend kunnen optreden wanneer blijkt dat vanaf het vierde productiejaar het minimaal verkeer over de waterweg gedurende drie opeenvolgende jaren niet wordt bereikt of gedurende één jaar lager is dan twee derden van het minimaal verkeer.

6.2. Tot slot stellen verzoekers in hun memorie van wederantwoord dat in zoverre de Raad van State met de verwerende partij zou aannemen dat bij een gemengd project de overheid die beslist over de stedenbouwkundige vergunning mag voorbijgaan aan de effecten die worden onderzocht in het effectenrapport dat opgesteld is naar aanleiding van de aangevraagde exploitatievergunning, volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld:

> "Schenden de artikelen 127, 128 en 142 tot 148 van het BWRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met artikel 23 van de Grondwet en met de artikelen 1 tot 6 van de richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectenbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, en schenden zij artikel 23 van de Grondwet in zoverre zij de projecten die belangrijke gevolgen voor het leefmilieu kunnen hebben, niet aan een effectenverslag onderwerpen naargelang zij niet in bijlage B van het BWRO worden vermeld daarbij indachtig dat de criteria vermeld in bijlage III van voormelde richtlijn 2011/92/EU project per project moeten worden toegepast?."

7. In hun laatste memorie benadrukken verzoekers dat de toelichting bij de stedenbouwkundige aanvraag ontoereikend is om de "essentiële verenigbaarheid" met de bestemming aan te tonen.

Beoordeling

8. Het bestreden project is volgens het GBP gelegen in een gebied voor havenactiviteiten en vervoer.

Luidens artikel 6.1 GBP zijn deze gebieden bestemd voor:

> "1° haven- en logistieke activiteiten, meer bepaald overslag, distributie, verpakking, groothandel, vervoer en opslag ;
> 2° nijverheids- of ambachtsactiviteiten die de productie of de bewerking van roerende goederen ter plaatse ten doel hebben ;
> 3° activiteiten die de verbetering van het milieu beogen, zoals waterzuivering, systemen voor het verwijderen, verwerken, recycleren en ophalen van afval."

9.1. De productie van asfalt is een nijverheidsactiviteit die de productie of de bewerking van roerende goederen ter plaatse ten doel heeft en is aldus in overeenstemming met de voormelde bestemming.

9.2. Verzoekers menen dat de asfaltcentrale ter plaatse niet kan worden vergund omdat er niet “op substantiële wijze” gebruik zal worden gemaakt van het kanaal. Daarbij benadrukken zij dat artikel 6.4 GBP eist dat “[d]e terreinen aan de kade […] bij voorrang bestemd [zijn] voor activiteiten die verband houden met de waterweg”.

9.3. Het door verzoekers aangehaalde artikel 6.4 GBP heeft enkel betrekking op de terreinen aan de kade en uit de daarin gebruikte woorden “bij voorrang” volgt dat zelfs voor die terreinen andere activiteiten niet uitgesloten zijn.

Het blijkt dat voor de vergunde asfaltcentrale grondstoffen zullen worden aangeleverd langs het kanaal.

Zoals de verwerende en de tussenkomende partij terecht opmerken, vereist, anders dan verzoekers voorhouden, het GBP niet dat “op substantiële wijze” gebruik zou worden gemaakt van de waterweg.

9.4. In de verklarende nota die gevoegd werd bij het aanvraagdossier wordt meegedeeld dat het kanaal zal gebruikt worden voor het transport van grondstoffen en wordt verwezen naar de overeenkomsten waarin het gebruik van de waterweg door de asfaltcentrale is voorzien.

Nadere informatie omtrent deze overeenkomsten wordt verschaft in het effectenverslag dat tegelijkertijd met de stedenbouwkundige aanvraag aan het openbaar onderzoek werd onderworpen.

In het licht van het voorgaande betekent het gegeven dat de meergenoemde overeenkomsten niet bij het aanvraagdossier werden gevoegd,

niet dat de overheid of het publiek dat deelnam aan het openbaar onderzoek werd misleid.

Verzoekers tonen niet aan dat de vergunningverlenende overheid zich niet met kennis van zaken heeft kunnen uitspreken over de planologische verenigbaarheid.

10. Verder wordt er in het middel aan voorbijgegaan dat een verzoekende partij zich niet in de plaats vermag te stellen van een derde-bezwaarindiener die als enige geplaatst is om te oordelen of het op zijn bezwaar gegeven antwoord voldoet. Het middel is dan ook onontvankelijk in zoverre verzoekers daarin aanvoeren dat de bezwaarschriften, die alle uitgaan van derden, niet afdoende zijn weerlegd.

11. In deze omstandigheden leiden noch het feit dat in de bestreden stedenbouwkundige vergunning geen uitdrukkelijke voorwaarde is opgelegd omtrent het gebruik van de waterweg, noch de “bijzondere twijfels” van verzoekers over de rechtsgeldigheid van de voornoemde overeenkomsten tot de conclusie dat de aangevoerde bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden.

De onwettigheid van de bestreden stedenbouwkundige vergunning blijkt evenmin uit de kritiek van verzoekers dat het aantal vrachtwagentrajecten in schril contrast staat met het aantal schepen dat wekelijks zal gebruikt worden of uit de niet-gestaafde eigen berekeningen van verzoekers omtrent de maximale jaarproductie van de asfaltcentrale.

12. Zoals de Raad van State reeds stelde in het arrest nr. 131.426 van 13 mei 2004 mag, bij een gemengd project, de overheid die beslist over de stedenbouwkundige vergunning de hinder die het voorgenomen project veroorzaakt voor het leefmilieu en voor de gezondheid van de mens – dit zijn de effecten die worden onderzocht in het effectenrapport dat opgesteld is naar aanleiding van de aangevraagde exploitatievergunning – niet negeren.

Daar de in randnummer 6.2 genoemde hypothese zich niet voordoet, moet de door verzoekers voorgestelde vraag niet aan het Grondwettelijk Hof worden gesteld.

13. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. Verzoekers leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 2, 127, 143, 145, 147 en 190 BWRO, van artikel 13 van de ordonnantie van 5 juni 1997 ‘betreffende de milieuvergunningen’ (hierna: de milieuvergunningsordonnantie), van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook uit de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers vestigen de aandacht op het feit dat de asfaltcentrale gelegen is op het grondgebied van de stad Brussel, terwijl het gebouw waarin verzoekers woonachtig zijn op het grondgebied van het Vlaamse Gewest gelegen is, juist aan de grens van het grondgebied van de stad Brussel. Het effectenverslag had de milieueffecten van de asfaltcentrale moeten analyseren op het grondgebied van het Vlaamse Gewest en in het bijzonder in de aanpalende zone van de gemeente Vilvoorde waar zij woonachtig zijn. Volgens verzoekers houdt het effectenverslag evenwel “geen enkel gegeven in over de impact die de asfaltcentrale zal hebben op het milieu en de inwoners van de zone in het Vlaamse Gewest naast de site waar de asfaltcentrale zal worden gebouwd”.

Verzoekers menen dat de verwerende partij “in samenspraak met de autoriteit die belast was met de behandeling van de milieuvergunningsaanvraag” had moeten vaststellen dat het effectenverslag ontoereikend was en dat het openbaar onderzoek moest worden uitgebreid tot de

zone naast het havengebied op het grondgebied van de gemeente Vilvoorde. Verzoekers stellen dat zij tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaarschrift hebben kunnen indienen omdat dit ten onrechte “uitsluitend werd gehouden op het grondgebied van de Stad Brussel”. Volgens verzoekers volgt uit artikel 13 van de milieuvergunningsordonnantie dat het openbaar onderzoek ook “op het grondgebied van het Vlaamse Gewest” had dienen georganiseerd te worden.

15. In hun memorie van wederantwoord benadrukken verzoekers dat door het feit dat er geen onderzoek werd georganiseerd op het grondgebied van het Vlaamse Gewest “zij in de praktijk in de onmogelijkheid werden gesteld om kennis te hebben gehad” van het openbaar onderzoek dat door de stad Brussel is georganiseerd.

16. In de laatste memorie stellen verzoekers dat de verwijzing in het effectenverslag naar de ruimere omgeving niet volstaat om aan te tonen dat de impact van het aangevraagde op de omgeving van verzoekers is onderzocht.

Beoordeling

17.1. De geplande asfaltcentrale is een gemengd project waarvoor de tussenkomende partij tegelijkertijd met de aanvraag voor het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning een aanvraag tot exploitatievergunning heeft ingediend. Het bij de laatstgenoemde aanvraag gevoegde effectenverslag werd tezelfdertijd met de eerstgenoemde aanvraag aan een door de stad Brussel georganiseerd openbaar onderzoek onderworpen.

17.2. Artikel 13, § 2, van de milieuvergunningsordonnantie luidt:

> “§ 2. Wanneer de bevoegde overheid vaststelt dat een project aanzienlijke impact zou kunnen hebben op het milieu van een ander Gewest […], dan zorgt de bevoegde overheid voor het overmaken aan de bevoegde instantie van het mogelijk bedreigde Gewest […], uiterlijk op het ogenblik waarop de openbare onderzoeken […] aanvangen, van alle beschikbare informatie over het project en zijn eventuele grensoverschrijdende effecten, alsook de aard van de beslissing die genomen zou kunnen worden. […].”

18. Het wordt niet betwist dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voor de geplande asfaltcentrale opgemaakte effectenverslag. Anders dan in het verzoekschrift wordt beweerd, onderzoekt dit verslag wel degelijk de effecten van de geplande asfaltcentrale op de omgeving van hun woningen en andere woningen die zich evenzeer op een afstand van ongeveer één kilometer in de noordwestelijke richting bevinden. Zo stelt het effectenverslag dat dankzij de filterinstallatie er zich ter plaatse slechts “zeer zwakke” concentraties zullen voordoen, waarbij er op wordt gewezen dat de wind voornamelijk vanuit het zuidwesten komt en in de richting van het noordoosten - dit is de richting van het kanaal - gaat. Het effectenverslag evalueert de geurhinder ter hoogte van de woonomgeving van verzoekers als “uiterst zwak” en niet te herkennen. Verder besluit het effectenverslag dat er ter hoogte van de woonzone van verzoekers geen geluidshinder zal zijn. Tot slot blijkt ook bij de beoordeling van de mobiliteit rekening te zijn gehouden met de effecten buiten het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

19. Uit hetgeen in het middel wordt aangevoerd blijkt niet dat de in het vorig randnummer weergegeven evaluatie de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Daaruit volgt dat in het middel niet wordt aangetoond dat de verwerende partij had dienen aan te nemen dat het project een aanzienlijke impact zou kunnen hebben op het milieu van het Vlaamse Gewest, zodat verzoekers er hoe dan ook niet van overtuigen dat er in het onderhavige geval toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 13, § 2, van de milieuvergunningsordonnantie.

De verwerende partij wijst er overigens terecht op dat zij de deelname van verzoekers aan het door haar georganiseerde openbaar onderzoek geenszins onmogelijk heeft gemaakt, te meer nu daaraan is deelgenomen door een bezwaarindiener uit het Vlaamse Gewest die verder van de gewestgrens gevestigd is dan verzoekers.

20. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening (hierna: GSV), van artikel 190 BWRO en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen dat de afwijking van artikel 8 GSV wat de hoogte van de voorziene constructie betreft dermate substantieel is dat ze niet ernstig verantwoord kan worden, en dat hieromtrent geen afdoende motivering terug te vinden is. De bestreden vergunning is volgens verzoekers verder gebaseerd op een effectenverslag dat op niet correcte wijze de impact van de hoogte van de toren heeft beoordeeld en in het bijzonder de impact die de hoogte van de toren op hun zicht zal hebben. Het advies van de overlegcommissie is zonder enige evaluatie en kritiekloos overgenomen en de bezwaren dienaangaande werden niet behandeld.

De voorziene toren heeft een hoogte van 47 meter. In het effectenverslag wordt in dit verband verwezen naar de nabijheid van de Budabrug van 55 meter, de toekomstige installaties van BPost waarover geen informatie bestaat en de installaties van Total, Aquiris met een hoogte van R+1 en R+4. De opmerking wordt gemaakt dat de toren van de asfaltcentrale geen uitzondering uitmaakt omdat er tevens op ongeveer 4 km de afvalverbrandingsoven van Neder-over-Heembeek gevestigd is met een toren van 105 m.

Verzoekers wijzen er op dat volgens het advies van de overlegcommissie de inplanting van de toren van de asfaltcentrale moet worden onderzocht om het perspectief naar de Budabrug te vrijwaren. Volgens verzoekers is het advies van de overlegcommissie tegenstrijdig te noemen, aangezien enerzijds wordt gesteld dat de inplanting van de toren nog moet

worden onderzocht, en anderzijds wordt aangenomen dat de afwijking van artikel 8 GSV aanvaardbaar is. Er kon dan ook niet worden aangenomen dat de overlegcommissie een gunstig advies zou hebben gegeven.

Volgens verzoekers worden in de bestreden vergunning de motieven van de overlegcommissie "zonder enig[..] kritisch inzicht" overgenomen en neemt de vergunningverlenende overheid "op laconieke wijze" akte van het feit dat de afwijking van artikel 8 GSV aanvaardbaar werd geacht door de overlegcommissie. Vervolgens heeft de verwerende partij zomaar de gewijzigde plannen en de bijkomende nota die de tussenkomende partij na de overlegcommissie heeft ingediend overgenomen.

Verzoekers benadrukken dat de toren een substantiële afwijking uitmaakt van artikel 8 GSV en dat er op het industrieterrein waar de asfaltcentrale zal worden gebouwd geen enkel bouwwerk is dat een gelijkaardige hoogte heeft, behoudens de Budabrug, die van bijzonder patrimoniale waarde is en nadelig wordt beïnvloed door de bouw van de toren. De andere bouwwerken op het terrein zijn allemaal lage en niet imposante installaties. Het industrieterrein is daarbij omgeven door een groene zone die de vlakheid van de omgeving nog benadrukt. Deze elementen werden niet in overweging genomen, minstens niet gemotiveerd. Uit de stukken van het dossier en de bestreden vergunning blijkt dat de aanvrager, de adviesorganen en de vergunningverlenende overheid geen rekening hebben gehouden met de visuele hinder die verzoekers zullen ervaren door de bouw van de imposante toren.

Tot slot werpen verzoekers op dat de verwerende partij geen "kritische analyse" heeft gemaakt van de uitgebrachte adviezen en ze niet heeft onderworpen aan een grondige toetsing aan de van toepassing zijnde regelgeving.

22. In de memorie van wederantwoord vullen verzoekers nog aan dat het feit dat de verwerende partij verschillende scenario's van inplanting van de asfaltcentrale heeft geanalyseerd en het feit dat het door verwerende partij gekozen scenario het enige is dat de goede werking van de asfaltcentrale zou

garanderen, niet opweegt tegen het feit dat artikel 8 GSV restrictief moet worden geïnterpreteerd.

23. In de laatste memorie herhalen verzoekers dat om reden van zijn tegenstrijdigheid het advies van de overlegcommissie als een (bindend) ongunstig advies had moeten worden aanzien.

Beoordeling

24. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften niet afdoende zijn weerlegd, wordt verwezen naar het gestelde in randnummer 10.

25.1. Artikel 8 GSV bepaalt onder meer wat volgt:

> "§ 1. De bouwwerken mogen niet hoger zijn dan de gemiddelde hoogte van de bouwwerken die zich bevinden op de terreinen rond het desbetreffend terrein, zelfs indien het geheel van deze terreinen door één of meerdere wegen doorkruist wordt.
> […]."

Een afwijking van de voormelde bepaling is mogelijk op basis van artikel 153, §2, BWRO :

> § 2. Wanneer de gemachtigde ambtenaar een gunstig advies uitbrengt, kan hij aan de afgifte van de vergunning voorwaarden verbinden om een goede plaatselijke aanleg te waarborgen.
> De gemachtigde ambtenaar kan afwijken van de voorschriften van de stedenbouwkundige verordeningen, van de bouwverordeningen of van de verordeningen betreffende de achteruitbouwstroken, hetzij in het geval bedoeld in het eerste lid, hetzij wanneer de afwijking wordt gevraagd in de aanvraag.
> Wanneer de afwijking de omvang, de plaatsing en de esthetische aard van de bouwwerken betreft, wordt de aanvraag aan de in de artikelen 150 en 151 bedoelde speciale regelen van openbaarmaking onderworpen.
> De aanvrager is gehouden de in het advies van de gemachtigde ambtenaar gestelde voorwaarden in acht te nemen."

25.2. Artikel 126, §6 BWRO bepaalt:

"§ 6. Wanneer de aanvraag niet is onderworpen aan een voorafgaande effectenbeoordeling in de zin van artikel 127 en de overlegcommissie gunstig advies over die aanvraag heeft uitgebracht, wordt de gemachtigde ambtenaar geacht in te stemmen met de aanvraag indien hij binnen acht dagen na ontvangst van de volgens artikel 126 § 1, tweede lid, doorgestuurde documenten niet uitdrukkelijk zijn beslissing heeft meegedeeld om een met redenen omkleed advies uit te brengen binnen de termijn van vijfenveertig dagen bepaald in de artikelen 153, § 1, en 155, § 2.

Wanneer, in aanwezigheid van de afgevaardigde van het bestuur van de stedenbouw, het advies van de overlegcommissie unaniem gunstig is, wordt het advies van de gemachtigde ambtenaar gunstig geacht.

Wanneer het advies van de gemachtigde ambtenaar gunstig wordt geacht, geldt het advies van de overlegcommissie als eensluidend advies.

Het college van burgemeester en schepenen brengt de aanvrager daarvan op de hoogte en kan in zijn uitspraak betreffende de aanvraag verwijzen naar de afwijkingen bedoeld in artikel 153, § 2, en in artikel 155, § 2, zoals aanvaard in het advies van de overlegcommissie."

26. Wat betreft de toegestane afwijking van artikel 8 GSV bevat het bestreden besluit de volgende motivering:

"- gelet dat, in aanwezigheid van de afgevaardigde van Brussel stedelijke ontwikkeling (B.S.O.), de Overlegcommissie een unaniem gunstig advies heeft uitgebracht over de aanvraag op datum van 01/04/2014 voor de in bijlage hernomen motieven;

- overwegende bijgevolg dat, in toepassing van artikel 126 § 6 van het B.W.R.O., het advies van de Gemachtigde ambtenaar gunstig wordt geacht en dit advies geldt als eensluidend advies;

- overwegende dat het project afwijkt van de Gew.S.V., Titel I, art.8, want het ontwerp is ongeveer 40m hoger dan de gemiddelde hoogte van de bouwwerken;

- overwegende dat de hoogte van de productietoren bepaald wordt door de verwerking en productie van asfalt;

- overwegende dat de brug van Buda een verticaal architecturaal gegeven is in de directe omgeving van het project;

- overwegende dat de toren een hoogte heeft van 47m en dat een aanvraag voor advies zal worden ingediend bij de 'Directorate General Technical Airwordthiness' (DGTA),met betrekking tot het luchtverkeer;

- overwegende dat de inplanting van de toren onderzocht moet worden om het perspectief naar de brug te vrijwaren;

- overwegende dat bijgevolg de afwijking van de Gew.S.V., Titel I, art.8 aanvaardbaar werd door de Overlegcommissie;

[...]

- overwegende dat er gewijzigde plannen en een bijkomende nota werden ingediend, op initiatief van de aanvrager, in toepassing van artikel 126/1 van het Brussels wetboek van de ruimtelijke ordening (B.W.R.O.);

- overwegende dat de wijzigingen gebracht aan deze plannen tegemoetkomen aan de bezwaren die de oorspronkelijke plannen opwierpen, dat ze van bijkomstig belang zijn en geen afbreuk doen aan het voorwerp van de aanvraag, dat deze aldus in het kader passen van het artikel 126/1 van het Brussels wetboek van ruimtelijke ordening;

[...]

- overwegende dat de conclusie van de argumentaties uit de bijkomende nota aantoont dat een verplaatsing van de centrale onmogelijk is."

In het advies van de overlegcommissie wordt het volgende gesteld:

"- overwegende dat er in Neder-over-Heembeek, op ongeveer 4 km van de site van deze aanvraag, een toren van 105m hoog gebouwd werd;

- overwegende dat bijgevolg de hoogte van de toren niet zo uitzonderlijk is in deze industriezone;

[...]."

27.1. In het verzoekschrift wordt voorbij gegaan aan het onderscheid tussen, enerzijds, de inplantingsplaats van de toren van de asfaltcentrale en, anderzijds, de hoogte van deze toren. Het is, anders dan verzoekers blijkbaar aannemen, niet automatisch tegenstrijdig om enerzijds geen bezwaar te hebben tegen de hoogte van de toren en anderzijds te vragen om een alternatieve inplantingsplaats voor deze toren te onderzoeken. Zoals de tussenkomende partij terecht opmerkt, heeft de omstandigheid dat de overlegcommissie verzocht heeft een andere inplanting van de toren te onderzoeken geen invloed op de toegestane afwijking inzake de hoogte. Ook bij een eventuele gewijzigde inplanting blijft de hoogte van de toren ongewijzigd. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het advies van de overlegcommissie tegenstrijdig en bijgevolg ongunstig zou zijn.

Verder worden in de bestreden vergunning de motieven opgesomd die de vergunningverlenende overheid er toe hebben gebracht om de conclusie van de aanvullende nota van de aanvrager bij te treden dat een alternatieve inplanting niet mogelijk is. Verzoekers zijn blijkens hun verzoekschrift op de hoogte van deze motieven, maar zij laten na er de juistheid van te betwisten.

27.2. Nu verzoekers op een kilometer afstand van de projectzone wonen en zij geen bezwaarschrift hebben ingediend, mocht van de vergunningverlenende overheid geen bijzondere motivering worden verwacht inzake het zicht dat verzoekers vanuit hun appartement op het Brusselse havengebied hebben.

27.3. Het feit dat verzoekers een andere invulling van de goede plaatselijke ordening voor ogen hebben, impliceert niet dat de opvatting van de vergunnende overheid daarom onjuist of onredelijk zou zijn.

27.4. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de feitelijke vaststellingen die de afwijking van artikel 8 GSV verantwoorden niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die de vergunningverlenende overheid daaruit heeft gemaakt de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan of de aangevoerde rechtsregels anderszins schenden.

28. Voor het overige komt het middel neer op opportuniteitskritiek. Als annulatierechter is de Raad van State alleen belast met een wettigheidstoezicht en derhalve niet bevoegd om uitspraak te doen over de opportuniteitskritiek van verzoekers.

29. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

30. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 0.6 GBP, van artikel 13 GSV, van de artikelen 143 en 190 BWRO en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers menen dat de aangevoerde bepalingen en beginselen zijn geschonden doordat de verwerende partij, in afwijking van artikel 13 GSV, de vergunning heeft verleend ondanks het feit dat 90% van de site niet bestaat uit een waterdoorlaatbare oppervlakte. Nochtans werd deze afwijking van artikel 13 GSV niet gevraagd en is ze dermate substantieel dat ze niet kon worden verleend. De verwerende partij mocht zich niet in de plaats van de aanvrager stellen en de aanvraag zelf aanvullen.

Verzoekers betogen dat een afwijking van artikel 13 GSV enkel kan worden verleend indien deze niet substantieel is. Volgens verzoekers werd de afwijking van artikel 13 GSV niet behoorlijk gemotiveerd en werd geen rekening gehouden met de bezwaren die werden ingediend.

Verzoekers menen dat de verwerende partij een kritische analyse had moeten maken van de impact van de vergrijzing van de gehele site op de goede ruimtelijke ordening van de site zelf en de invloed van de vergrijzing op de goede ruimtelijke ordening van de naastliggende gebieden.

31. In hun memorie van wederantwoord stellen verzoekers dat artikel 13 GSV wel degelijk van toepassing is, zoals de verwerende partij dit zelf heeft vastgesteld in het bestreden besluit. Het feit dat het terrein vroeger een “industriële stadskanker” was doet er geen afbreuk aan dat is ingegaan tegen artikel 13 GSV zonder dat er een afwijking werd gevraagd door de aanvrager.

32. In hun laatste memorie benadrukken verzoekers dat het effectenverslag geen evaluatie van de afwijking van artikel 13 GSV bevat.

Beoordeling

33. In het vierde middel wordt niet toegelicht op welke wijze artikel 0.6 GBP geschonden wordt, zodat het middel op dit punt niet ontvankelijk is.

In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften niet afdoende zijn weerlegd, wordt verwezen naar het gestelde in randnummer 10.

34. Artikel 13 "behoud van een doorlaatbare oppervlakte" GSV luidt:

> "Het gebied voor koeren en tuinen bestaat voor minstens 50% van de oppervlakte uit doorlaatbare oppervlakte. Deze doorlaatbare oppervlakte bestaat uit volle grond en is beplant. De volledige ondoorlaatbaarheid van het gebied voor koeren en tuinen mag enkel om hygiënische redenen worden toegestaan, als het om een bescheiden oppervlakte gaat. Ontoegankelijke platte daken van meer dan 100 m² moeten worden ingericht als groene daken."

35. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd de afwijking van artikel 13 GSV wel degelijk door de tussenkomende partij aangevraagd. Dit blijkt uit het aanvraagdossier, en meer bepaald uit de verduidelijkende nota die bij het aanvraagformulier is gevoegd.

Ook als met de laatste memorie van verzoekers (randnr. 32) wordt aangenomen dat het effectenverslag niet ingaat op artikel 13 GSV, kan men niet om de vaststelling heen dat het bestreden besluit de toegestane afwijking van dat artikel als volgt motiveert:

> "- overwegende dat het project afwijkt van de Gew.S.V., Titel I, art.13, daar 90% van de site waterondoorlaatbaar is;
> - overwegende dat een regenwaterput voorzien wordt van 18150L;
> - overwegende dat er een beplantingsplan werd uitgewerkt voor de resterende zones aan de randen van de site;
> - overwegende dat een verharding noodzakelijk is voor de aard van de activiteiten;
> - overwegende dat bijgevolg de afwijking van de Gew.S.V., Titel I, art.13 aanvaard werd door de Overlegcommissie;"

Het middel is niet deugdelijk geadstrueerd aangezien verzoekers, zoals reeds in het auditoraatsverslag is vastgesteld, nalaten de in de bestreden vergunning uitgedrukte motieven ter verantwoording van de afwijking te bekritiseren.

De conclusie is dat verzoekers er niet in slagen een schending van de aangevoerde rechtsregels aan te tonen.

36. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

37. Een vijfde middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 0.2 GBP, van de artikelen 143 en 190 BWRO, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook uit de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij niet de nodige aandacht heeft besteed aan artikel 0.2 GBP en niet afdoende heeft gemotiveerd waarom het voorgenomen project aan deze bepaling voldoet. Zij erkennen dat de groene zones “op papier” beantwoorden aan de inhoud van artikel 0.2 GBP, maar betogen dat de “aanleg van sporadische groene slierten en beperkte groene stukjes” niet beantwoordt aan de *ratio legis* van artikel 0.2 GBP.

Verder voeren verzoekers aan dat de verwerende partij zich baseert op een effectenverslag dat “uitgaat van verkeerd cijfermateriaal en totaal onvolledig is” en dat de bezwaarschriften niet of minstens onvolledig werden behandeld.

38. In hun memorie van wederantwoord hernemen verzoekers de uiteenzetting uit het verzoekschrift.

39. In hun laatste memorie stellen verzoekers dat de voorziene groene zones “niet meer inhouden dan een fijne strook groen aan de rand van de site en enkele met gras bedekte tegels”.

Beoordeling

40. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften niet afdoende zijn weerlegd, wordt verwezen naar het gestelde in randnummer 10.

41. Artikel 0.2 GBP luidt:

> "De aanleg van groene ruimten is zonder beperking toegelaten in alle gebieden, namelijk om bij te dragen tot de verwezenlijking van het groen netwerk.
>
> Buiten de programma's voor de gebieden van gewestelijk belang wordt in de aanvragen om een stedenbouwkundig attest, stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning die betrekking hebben op een grondoppervlakte van minstens 5.000 m² voorzien in de instandhouding of de aanleg van groene ruimten die minstens 10 % van die grondoppervlakte beslaan, daarin begrepen één of meer groene ruimten uit één stuk met een grondoppervlakte van 500 m² elk."

42. In de motivering van het bestreden besluit wordt gewezen op het beplantingsplan dat werd uitgewerkt voor de groenzones aan de randen van de site.

Het blijkt dat de bestreden vergunning voorziet in de aanleg van 2.186 m² groene ruimten, dit is 10 % van de totale grondoppervlakte, waarbij één groene ruimte 500 m² beslaat. Op de voorziene groenzones zullen bomen worden aangeplant, met daartussen wilde bloemen en grassen.

Waar verzoekers stellen dat het effectenverslag ter zake "uitgaat van verkeerd cijfermateriaal en totaal onvolledig is", dient vastgesteld te worden dat zij deze bewering niet verder verduidelijken of toelichten.

De conclusie is dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de vergunningverlenende overheid onvoldoende aandacht zou hebben besteed aan artikel 02 GBP of de aangevoerde rechtsregels anderszins zou hebben geschonden.

43. Het vijfde middel wordt verworpen.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

44. In een zesde middel voeren verzoekers de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, artikel 190 BWRO en de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

45. Verzoekers stellen dat zij reeds in hun eerste middel hebben aangetoond dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning ten onrechte geen verplichting aan de tussenkomende partij oplegt om jaarlijks een minimum aantal binnenschepen in te schakelen gedurende de exploitatie van de asfaltcentrale. Blijkens het effectenverslag heeft de Haven van Brussel, die eigenaar zou zijn van het bouwterrein, een concessieovereenkomst gesloten met de tussenkomende partij waarin deze laatste zich engageert om een minimum van 130.000 ton per jaar via de waterweg aan te voeren vanaf het derde productiejaar. De bestreden vergunning werd verleend op basis van dit engagement.

Verzoekers herhalen dat de overeenkomst met de Haven van Brussel aan het openbaar onderzoek werd onttrokken, dat de verwerende partij zich baseert op een onvolledig effectenverslag en dat de bezwaarschriften dienaangaande niet werden behandeld.

46. Verzoekers wijzen er op dat de verwerende partij minderheidsaandeelhouder is van de Haven van Brussel. Verzoekers menen dat het vermoeden bestaat dat de verwerende partij het beginsel van onpartijdigheid heeft geschonden door de bestreden vergunning te verlenen op basis van voorwaarden die vermeld staan in de voornoemde concessieovereenkomst. Volgens verzoekers geldt voor de laatstgenoemde overeenkomst hetgeen is

geoordeeld in ’s Raads arrest nr. 227.578 van 28 mei 2014 over een zaak waarin de vergunningverlenende overheid, voorafgaand aan de verlening van een exploitatievergunning, met de aanvrager een *brownfield*convenant had gesloten waarin die overheid verbintenissen aanging die niet anders gezien konden worden dan als, minstens een gedeeltelijke, afstand van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de vergunningverlenende overheid beschikt krachtens de algemeen geldende leefmilieureglementering.

47. In hun memorie van wederantwoord stellen verzoekers dat de rechtspraak volgens welke de toepassing van het onpartijdigheidsvereiste op het bestuur niet mag verhinderen dat een rechtmatige beslissing tot stand kan komen “niet zonder enig voorbehoud in onderhavige zaak kan worden [toegepast]”.

48. In hun laatste memorie herhalen verzoekers wat ze hebben uiteengezet in hun verzoekschrift en hun memorie van wederantwoord.

Beoordeling

49. In de mate dat de kritiek in het zesde middel samenvalt met de kritiek die reeds werd geuit in de vorige middelen, wordt verwezen naar de bespreking van die middelen hiervoor.

50. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op het college van burgemeester en schepenen als orgaan van actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de collegeleden, als de structurele onpartijdigheid van het college op het vlak van de organisatie ervan, het verloop van de procedure en het tot stand komen van zijn beslissingen.

Het komt de verzoeker toe de schending van het onpartijdigheidsbeginsel aannemelijk te maken aan de hand van de concrete, feitelijke elementen van de zaak.

51. Er moet worden vastgesteld dat de verwerende partij geen partij is bij de in het middel bedoelde concessieovereenkomst, laat staan dat ze daarin enig engagement zou hebben opgenomen met betrekking tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.

De loutere vaststelling dat de verwerende partij minderheidsaandeelhouder is van de Haven van Brussel volstaat niet om te doen veronderstellen dat de verwerende partij niet meer met de vereiste onpartijdigheid over de stedenbouwkundige aanvraag van de tussenkomende partij kon oordelen en houdt op zich geen bewijs in van partijdigheid.

52. Het zesde middel wordt verworpen.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

53. In een zevende en laatste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 0.6 GBP, van de artikelen 2, 143 en 190 BWRO en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsook de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële- en formelemotiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers menen dat de vergunde asfaltcentrale de goede plaatselijke ruimtelijke ordening van het gebied waar zij woonachtig zijn schendt. Het gebouw waarin verzoekers wonen, ligt in een groene zone, overvloedig beplant met hoge bomen en met een uitgestrekt grasveld, die op harmonieuze wijze aansluit bij het havengebied waar enkel lage gebouwen gelegen zijn. De asfaltcentrale met zijn torenhoge constructie zal “als een alleenstaande kleurrijke mastodont op een volledig vergrijsd en verhard terrein deze goede ruimtelijke ordening volledig verbreken”. Volgens verzoekers is de verwerende partij zich hier maar al te goed van bewust, gezien haar verzoek om de asfaltcentrale op een andere manier in de plaatselijke ruimte te ordenen. De tussenkomende partij heeft

een bijkomende nota ingediend waaruit blijkt dat het technisch niet mogelijk is om de asfaltcentrale op een andere plaats in te planten, en de verwerende partij heeft dit zonder meer aanvaard.

Verzoekers vestigen de aandacht op het feit dat het havengebied een zwaar industrieel verleden heeft met de voormalige activiteiten van cokesfabriek Marly. De plaatselijke autoriteiten hebben alles in het werk gesteld om een einde te stellen aan de vervuilende en alomtegenwoordige industriële activiteiten in het havengebied. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat diezelfde autoriteiten opnieuw zware industrie toelaten in het havengebied. Verzoekers citeren uit één van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften waarin volgens hen overtuigend is beargumenteerd dat de asfaltcentrale niet thuishoort in het havengebied.

Zij stellen dat er in het effectenverslag nergens een toetsing wordt gedaan van het project aan de verplichtingen vermeld in artikel 0.6 GBP. De site wordt in strijd met de in dit artikel opgenomen verplichting volledig geasfalteerd. Het staat volgens verzoekers ook buiten kijf dat het effectenverslag de stedenbouwkundige impact van de asfaltcentrale op het naastliggende Vlaamse Gewest – en in het bijzonder op de zone in de gemeente Vilvoorde waar de verzoekende partijen woonachtig zijn – geenszins heeft geanalyseerd. Deze punten worden niet behandeld door de overlegcommissie, spijts de kritiek daarover in één van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften.

54. In de memorie van wederantwoord hernemen verzoekers de uiteenzetting uit het verzoekschrift.

55. Verzoekers blijven in hun laatste memorie van oordeel dat de stedenbouwkundige impact op het naastliggend Vlaamse Gewest ook had moeten worden geanalyseerd. Verzoekers wonen op minder dan 1 kilometer afstand en dus vlakbij het bestreden project.

Beoordeling

56. In zoverre de uiteenzetting van het middel samenvalt met de kritiek die reeds werd geuit in de voorgaande middelen, wordt verwezen naar de bespreking van deze middelen hiervoor.

57. Artikel 0.6 GBP luidt:

> "In alle gebieden verbeteren de handelingen en werken, bij voorrang, de groene, en nadien de minerale, esthetische en landschapskwaliteit van de binnenterreinen van huizenblokken en bevorderen zij er de instandhouding of de aanleg van oppervlakken in volle grond.
>
> De handelingen en werken die de binnenterreinen van huizenblokken aantasten, zijn onderworpen aan de speciale regelen van openbaarmaking."

58. Verzoekers verschaffen geen enkele duidelijkheid over de concrete verschijningsvorm of inrichting van het huizenblok van het bestreden project, noch over de inrichting van de omliggende huizenblokken. Evenmin verschaffen zij enige duidelijkheid over het binnenterrein van het betreffende huizenblok. Aldus is het middel niet deugdelijk geadstrueerd.

Het bestreden project situeert zich in industriegebied, meer bepaald in een gebied voor havenactiviteiten en vervoer. Artikel 6.5 GBP bepaalt in dergelijk geval:

> "Algemene voorwaarden voor alle bestemmingen […]:
>
> 1° de aard van de activiteiten moet verenigbaar zijn met de andere activiteiten of bestemmingen van het huizenblok waarop het project betrekking heeft en van de omliggende huizenblokken ;
>
> 2° de stedenbouwkundige kenmerken van de bouwwerken en de landschappelijke inrichting van hun omgeving maken hun inpassing mogelijk in het stedelijk milieu."

De woonomgeving van verzoekers kan evenwel niet beschouwd worden als een omliggend huizenblok, aangezien er zich tussen de projectzone in een gebied voor havenactiviteiten en vervoer en hun woonomgeving in Vilvoorde nog een parkgebied met daarbij aansluitend een gebied voor kantoren en diensten, een gebied voor sport- of vrijetijdsactiviteiten, de Brusselse ring en een stedelijk

industriegebied bevindt. In die omstandigheden kon de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening beperkt blijven tot de verenigbaarheid met de “industriële omgeving”.

In de gegeven omstandigheden diende, anders dan verzoekers aannemen, de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de goede plaatselijke aanleg geen bijzondere motivering te wijden aan de verenigbaarheid van het project met de ordening van het in Vilvoorde gelegen woongebied op een kilometer afstand, woongebied dat niet aansluit bij of gelegen is in de onmiddellijke omgeving van het bestemmingsgebied waarbinnen het project zich situeert.

59. De conclusie is dat verzoekers er niet in slagen een schending van de aangevoerde rechtsregels aan te tonen.

60. Het zevende middel wordt verworpen.

V. Rechtsplegingsvergoeding

61. De tussenkomende partij vordert een rechtsplegingsvergoeding, doch er dient op gewezen te worden dat zij, overeenkomstig het uitdrukkelijk bepaalde in artikel 30/1, § 2, laatste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet voor deze vergoeding in aanmerking komt.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden elk voor een vijfde verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 2000 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juni 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Frank Bontinck,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Frank Bontinck	**Johan Lust**